

програма формування ринку праці: створено близько 700 регіональних центрів зайнятості, розпочата реєстрація безробітних, здійснюється працевлаштування переважної більшості тих, хто звертається до центрів зайнятості.

Ще не використано громадські роботи, які фактично є дійовим і універсальним засобом активної політики на ринку праці. Хоч і схвалено національну програму громадських робіт як частини Державної програми зайнятості населення, проте вона не реалізується. Водночас громадські роботи дають змогу найраціональніше використати кошти, що виділяються на соціальні потреби безробітних. У процесі їх проведення безробітні просто відпрацьовують свої суми коштів, а їхня праця приносить суспільству значну користь. Особливо значний ефект вони дають у тих галузях і регіонах, у яких на даний час невігідні відособлені вкладення підприємців.

Інвестором таких коштів на національному рівні виступає держава. Вона цілеспрямовано перерозподіляє кошти державного бюджету, використовує відповідні цільові фонди, випускає державні позики. Всі вони концентруються у відповідних програмах для заміщення робочих місць у сфері природоохоронних і соціальних робіт, ремонті шляхів, землевпорядкуванні, будівництві на селі тощо.

Має сенс і діяльність закладів регіональної соціальної служби молоді. Молодіжна біржа праці, створена цією службою, призначена для вивчення попиту на робочу силу, забезпечення населення, що не працює, робочими місцями. Особлива допомога надаватиметься студентській молоді для пошуку роботи за сумісництвом та інвалідам. Молодіжна біржа відкриває курси, створює додаткові робочі місця, планує за пайовою участю з підприємствами міста Харкова інші заходи.

На договірній основі з навчальними закладами формується система професійної перепідготовки безробітних, в якій щороку перенавчатимуться 350-400 тис. чоловік. Проте, ще не всі питання функціонування ринку праці вирішені. Зокрема, незадовільно формується матеріально-технічна база центрів зайнятості. Вони не забезпечені достатньою мірою комп'ютерною технікою, не створена елементарна інформаційна мережа, без якої не може бути ринку. Повільно формується і фонд зайнятості, з якого потрібно черпати кошти компенсації незайнятим.

Актуальною є проблема монополізації ринку праці. Потужні державні й галузеві незалежні профспілки постійно зловживають своєю силою, шантажують бізнес і уряд, вдаються до диктату, що призводить до економічних збитків. В умовах гіперінфляції, коли потрібна висока соціальна відповідальність і тих, хто піднімає ціни, і тих, хто домага-

ється підвищення заробітної плати, втрати від несанкціонована страйків та всіляких зупинок виробництва зростають багаторазово.

Література

1. Конституція України від 28 червня 1996р. // ВВР.– 2013.– №30.– ст.184
2. Економічна теорія. Політекономія. Підр. / За ред. В.Д. Базилевича – К.: Знання – Прес, 2010.– 340 с.
3. Ринок праці та зайнятість: Навч. Посіб за ред. Петюх В.М.– К., МАУП, 1997 – 120 с.

УДК 347.826:629 (043.2)

Малишко В.М.,
к.ю.н.,
Лішук Т.В.,
студентка,

Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

РЕГУЛЮВАННЯ БІРЖОВОЇ ДІЯЛЬНОСТІ НА СУЧАСНОМУ ЕТАПІ РОЗВИТКУ ДЕРЖАВИ

На сучасному етапі реформування економіки України одним з основних завдань є переосмислення економічної концепції становлення та функціонування ринків основних активів та визначення головної мети державної політики щодо забезпечення на них стану динамічної рівноваги. Біржова торгівля регламентується законодавчими актами та контролюється державними та громадськими комісіями.

Біржова діяльність у ринковій економіці строго регулюється як з боку держави, так і з боку учасників біржового процесу шляхом розробки й введення системи біржових правил.

Регулювання біржової діяльності – сукупність конкретних способів і прийомів по певному впорядкуванню роботи бірж і укладання біржових угод на основі встановлених правил і вимог.

Метою регулювання біржової діяльності є забезпечення стабільності, збалансованості й ефективності біржового ринку. Основним завданням регулювання біржової діяльності є запобігання маніпулюванню цінами, захист інтересів дрібних фірм і спекулянтів.

Державне регулювання біржової діяльності здійснюється державними органами, до компетенції яких входить виконання тих чи інших функцій регулювання.

До завдань державного регулювання біржової діяльності відносять:

- реалізацію державної політики розвитку біржового ринку;
- гарантування рівних прав і безпеки для професійних учасників і клієнтів біржі;
- створення інформаційної системи біржового ринку і здійснення контролю за обов'язковим розкриттям відповідної інформації учасниками ринку [1, с.60].

Розглядають такі форми державного управління біржовим ринком:

- 1) пряме (адміністративне), що здійснюється шляхом:
 - прийняття державою відповідних законодавчих та нормативно-правових актів;
 - реєстрації учасників ринку;
 - ліцензування професійної діяльності на біржовому ринку;
 - забезпечення гласності та рівної поінформованості всіх учасників ринку;
 - підтримання правопорядку на ринку;
- 2) непряме (економічне), що проводиться державою економічними важелями впливу через:
 - систему оподаткування (ставки податків, базу оподаткування, пільги тощо);
 - державні фонди коштів (державний бюджет, державні цільові фонди (пенсійний, соціального страхування тощо));
 - державну власність і ресурси (державні підприємства, природні ресурси і землю) [2, с.21].

Для регулювання вітчизняного біржового ринку та координації діяльності його учасників в Україні створена і функціонує система органів влади та державного управління, серед яких варто виокремити такі: Верховна Рада України, Кабінет Міністрів України, Президент України, Національний банк України, Комісія з цінних паперів та фондового ринку, Антимонопольний комітет України, Фонд державного майна України, Міністерство праці та соціальної політики України, інші державні органи.

Сьогодні біржова діяльність в Україні ґрунтується в основному на загальному законодавчому забезпеченні розвитку країни, за винятком деяких спеціальних актів, які, однак, не дають змоги ефективно розвиватися біржовому ринку.

Варто зазначити, що й нині законодавче забезпечення регулювання біржової діяльності є недостатнім для розвитку бірж, оскільки воно не тільки не задовольняє, а в багатьох напрямках і стримує біржову діяльність. Відтак виникає необхідність розробки гнучкої законодавчої системи щодо біржової діяльності.

Література

1. Биржевое дело: учебник. / [Резго Г.Я., Кетова И.А., под ред. Г.Я.Резго]. – М.: Финансы и статистика, 2005. – 272 с.
2. Берлач А.І. Біржове право України: [навч. посіб.] / Берлач А.І. – К.: Університет "Україна", 2007. – 316 с.

УДК 347.826:629 (043.2)

Малишко В.М.,
к.ю.н.,
Сироп'ятова О.О.,
студентка,

Національний авіаційний університет, м. Київ, Україна

АВІАЦІЙНЕ СТРАХУВАННЯ У СФЕРІ ЦИВІЛЬНОЇ АВІАЦІЇ

Авіаційне страхування – це загальна назва комплексу майнового, особистого страхування та страхування відповідальності, яка впливає з експлуатації повітряного транспорту і захищає майнові інтереси юридичних та фізичних осіб у разі настання певних подій, визначених договором страхування або законодавством.

Порядок та умови проведення авіаційних видів страхування є специфічними і потребують докладного висвітлення. Це, зокрема, зумовлено такими чинниками:

- авіаційне страхування має справу з особливими, відмінними від інших видів майна ризиками;
- значний розмір страхових сум передбачає узгодження дій страховиків і перестраховиків;
- авіаційні ризики можуть тягти за собою катастрофічні та кумулятивні збитки;
- авіаційне страхування тісно пов'язане з міжнародним страховим ринком;
- авіаційне страхування регулюється як національним, так і міжнародним правом;
- для проведення операцій з авіаційного страхування потрібна розвита спеціалізована інфраструктура;
- авіаційні ризики висувають високі вимоги до професійної підготовки фахівців, які здійснюють їх страхування.

Отже, авіаційне страхування є досить складним за своєю суттю, а його реалізація потребує від страховика особливого підходу.

Щоб страхова компанія могла здійснювати авіаційне страхування, вона має задовольняти певні неодмінні умови.